

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XX. ročník

číslo 10/říjen 2014

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.05	společné čtení: Anthony de Mello – „Cesta k lásce“
	18.00	kurs hry na ukulele pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	15.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	20.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	15.30	předkřestně-konfirmační příprava
	17.00	starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

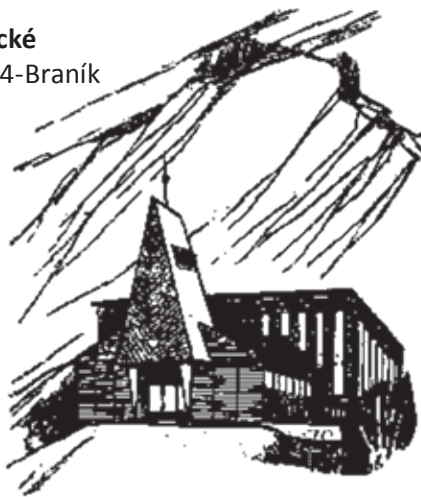
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis z 748. schůze staršovstva konané v pondělí 13. října 2014

Přítomni: Pechar, Drápal, Dus, Novotný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková, Hoznauer

Omluveni: Bruncko, Holý, Chadima, Mazný

Hosté: Anna Procházková, Michal Branyik – konfirmandi

Biblický úvod: M. Žilková – píseň *Dej odvahu včas slyšet* (EZ 673), Iz 43,16–21, o tom, že vzpomínání na Boží činy nemá vést k tomu, že se „zabydlíme v minulosti“, ale má vést k naší otevřenosti pro nové, nečekané Boží činy a jednání v našem životě. Modlitba, píseň *Přijď již, přijď Duchu stvořiteli* (EZ 675).

Bohoslužby a další akce

- 19. 10. – při bohoslužbách bude *confirmace*, po bohoslužbách *Ohlédnutí za letními akcemi*, odpoledne v Berouně *Slavnost stánků*
- 26. 10. – 4. v měsíci – kázat bude vikář Pavel Hanych
- od října bude pravidelně 2x za měsíc kázat vikář
- 8. 11. bude konvent, zúčastní se J. Pechar a P. Novotný
- 9. 11. kázat bude A. Drápal – ordinace. Od této neděle začnou pravidelné zkoušky na vánoční hru
- 16. 11. kázat bude P. Hanych
- 21. 12. bude provedena *vánoční hra* od 14.00 a od 16.00
- 24. 12. Štědrý den 16.00, J. Pechar
- 25. 12. Boží hod vánoční 9.30, J. Pechar, s vysluhováním Večeře Páně
- 28. 12. pravděpodobně Zvonek Šorm, bude upřesněno
- 31. 12. Silvestr 16.00, J. Pechar
- 1. 1. Nový rok 9.30, J. Pechar, s vysluhováním Večeře Páně
- 4. 1. rodinná neděle

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v listopadu, tedy 10. listopadu 2014.

Finance

- sbírka na Evangelickou akademii: 5.829 Kč
budou celocírkevní sbírky:
- na sociální a charitativní pomoc 19. 10. 2014
- jubilejní toleranční dar 9. 11. 2014
- dále bude 23. 11. 2014 sbírka na nepálského studenta

Přístavba

Naší žádosti o územní rozhodnutí týkající se plánované přístavby byl vytknut plánovaný způsob jímání dešťové vody. Žádné jiné výhrady se neobjevily, ale i tato výhrada znamená určité zdržení. Nejedná se o nic významného, nicméně je potřeba dalšího úředního vyjádření a jisté změny v dokumentaci.

Dokoupíme zpěvníky

Vypadávají listy. Nové se dají koupit za 10 Kč/kus.

Další oznámení

- Proběhla zkouška konfirmandů formou rozhovoru se staršovstvem, přítomní konfirmandi obstáli.
- Deratizace kvůli myším bude provedena v prosinci, zařídí I. Plhák
- Petr Bísek požádal o členství ve sboru, staršovstvo souhlasí.
- Staršovstvo vyjadřuje radost z průběhu oslav výročí 600 let přijímání pod obojí a děkuje všem členům sboru, kteří se podíleli na přípravě, organizaci a průběhu slavnostních bohoslužeb v Betlémské kapli a dalších akcí.

Společná modlitba a modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

NAD PÍSMEM

Budujme v sobě pastýřské srdce

Toto praví Hospodin: Jako pastýř vyrvе lvu z tlamy dva hnáty či boltec, tak budou vyrvání izraelští synové... ***Amos 3,12***

Setkal jsem se s tímto textem z Amosova proroctví v knize Billa Wilsona o misijní práci mezi dětmi na ulicích New Yorku. Wilson vidí pastýře, který vyrvává dva hnáty a boltec, takto: Když přijde lev a uchvátí ovci ze stáda, rozprchnou se všichni, včetně pastýřů. Zahrávat si se lvem může jen blázen. A tak se i pastýři obrací na útěk. Ale pak se najde jeden, který má nejen titul pastýř, ale má také pastýřské srdce. A ten to nevzdává a jde do toho boje, kde má šanci tak sotva jedna ku stu, že sám nepřijde o život, a naděje, že ovci získá ze lví tlamy nazpátek živou, je úplně nulová. Ale přesto jde do tohoto boje. Vyrvává lvovi z tlamy hnát. Teď už je to jisté – boj je marný, ovci nemůže zachránit. Ale přesto to nevzdává. Bojuje dál za zbytky ovce. Neptá se proč tam ta ovce lezla a jestli si to zasloužila. Neptá se jestli byla dobrá a nebo špatná. Je to jako při dopravní nehodě, kde leží krvácející řidič – bylo by nesmyslné začít se v tu chvíli ptát, kdo nehodu zavinil, jestli pil alkohol, nebo jestli si nezapomněl rozsvítit světla. Jde o to zachránit co se dá. Na otázky bude vždycky dost času později.

Lev už má v tlamě beránka a už ho trhá. Devadesát devět pastýřů se otáčí a prchá, ale ten stý má pastýřské srdce. Pohne se vpřed a jde se rvát se lvem. Když vyrvе jeden hnát, mohl by toho nechat – vidí, že celou ovci stejně nezachrání. Ale rve se dál. Pro druhý hnát, pro kus ucha.

Každý den můžeš vidět nějakého takového beránka v tlamě lva, když vidíš někoho, na koho dopadla bída tohoto světa – bez ohledu na to, byla-li to jeho vina nebo ne. Teď jde o to, jestli máš pastýřské srdce. Pohne to s tebou směrem k němu, nebo dostaneš strach, aby na tebe nedopadl kus z jeho bídy? Půjdeš do toho s velkou pravděpodobností marného boje ve snaze zachránit co se dá? Nebo se budeš věnovat té hromadě spokojených a tloustnoucích oveček, kterým nic nechybí a tak je s nimi tak dobře...

Wilsonova práce v New Yorku zasahuje několik tisíc dětí. Je to hodně, nebo málo? V čtvrtém největším městě na světě, městě, které má šestnáct a půl milionu obyvatel, je to kapka v moři. Z té krásné velké ovce jsou to dva hnáty a kus ucha. Stálo to za tu námahu? Jenže člověk, který má pastýřské srdce, se takto prostě neptá a jde se dál prát o další hnáty a boltce.

Z proroka Amose tak můžeme zaslechnout výzvu – budujme v sobě pastýřské srdce. *Jako pastýř vyrve lvu z tlamy dva hnáty či boltec...* Běžme do každého boje, i když vypadá marně a ztraceně. Ať to vypadá jakkoliv zbytečně, ty dva hnáty a boltec za to stojí. Všechny ty předem ztracené boje za záchranu lidí dávno odepsaných či vztahů dávno rozbitých, to nejsou boje před Bohem marné. Snad jsou marné v očích světa. Snad všechna ta péče o bezdomovce, mentálně postižené, o vězně, o sociální případy připadá bezúčelná a statistiky ukazují, že všechna ta práce pomůže jednomu ze sta. Snad opravdu budeme stát místo s živou a krásnou ovci jen s dvěma hnáty a s kusem ucha. Možná zažijeme posměch pro práci v očích světa tak zbytečnou a marnou, ne nepodobní posmívanému Ježíši na kříži, který to v očích světa také prohrál. Jenže my také víme o vítězství prázdného hrobu. A tak následujeme Ježíše. A věříme, že ne následování stádem tučných ovcí, které si stejně dojdou domů samy a nikoho nepotřebují, ale s těma dvěma hnáty a jedním boltcem, které jsme vyrvali ze lví tlamy, s těmi projdeme až do Božího království.

(Z biblické hodiny pro maminky s dětmi, kde postupně probíráme tzv. „malé proroky“.) JFP

Z BRANÍKA AŽ DO JAPONSKA

Třináct výletníků se 21. 9. vydalo do daleké ciziny na návštěvu manželů Wiesnerových a jejich Japonské zahrady v Olešku. Cestou se připojila ještě čtrnáctá – iniciátorka výletu – Lída Holá.

Pan Václav Wiesner je předsedou Česko-japonské společnosti a členem mnohých zahraničních organizací.

Manželé Wiesnerovi jsou dlouholetí milovníci japonských bonsají yamadori, tj. bonsají, které vyrostly v přírodě, odkud byly vytěženy a teprve později je lidská ruka vytvarovala do žádané podoby. Pan Václav Wiesner již před rokem 1989 pořádal výstavy bonsají a organizoval semináře o jejich tvarování. Podílel se i na mnohých národních, mezinárodních a světových výstavách. Po mnoho let, až do roku 2002, kdy vše zatopila voda, byl centrem bonsajistů hotel Beseda v Karlíně, kde jste mohli potkat špičky našich i zahraničních odborníků. Velkým inspirátorem vybudování nové zahrady byl

Švýcar Pius Notter, jehož japonská zahrada s unikátním umístěním exponátů učarovala všem znalcům i laikům, kteří měli tu čest navštívit Bosville. Podle jeho vzoru začali manželé Wiesnerovi budovat japonskou zahradu v Olešku, na místě původní anglické zahrady. V roce 1994 otevřeli první část – Zahradu tří bran a v roce 2007 druhou, větší část – Zahradu nad řekou, s úchvatnou vyhlídkou na meandrující Vltavu v údolí.

Zahrada o rozloze 5.000 m² je nejen krásná, ale splňuje i všechny požadavky, kladené na podobné zahrady. Překvapující je, že na údržbě a neustálém tvarování se podílejí pouze dva lidé – manželé Wiesnerovi. Můžeme jim popřát jen pevné zdraví a neutuchající lásku k milovaným bonsajím.

Milada Borovská

12. 10. 2014

Taková trochu jiná neděle

- Už to, že v Braníku byly zrušeny bohoslužby. To se ještě nestalo a s největší pravděpodobností se to po mnoho a mnoho let ani nestane. Omlouváme se těm, kdo hlášení o změně neslyšeli nebo přeslechli a přišli k zavřeným dveřím.
- Naopak děkujeme těm, kdo poslechli výzvu „Půjdem spolu do Betléma“ a v 8 hodin ráno se seřadili před kostelem. Po zazpívání písně Kdož jste Boží bojovníci vyrazili pod bílou vlajkou s červeným kalichem pěšky směr Betlémská kaple. Těm mladším (kterých byla většina) stačil dech nejen na velice rychlé pochodové tempo, ale i na zpěv bratrských písní. Přitom dokázali nezakopnout o koleje nebo o zvlněný povrch náplavky, jít, zpívat a lovit slova písní ve zpěvníku. Před kaplí již byl připraven soubor dechových nástrojů, který v okamžiku, kdy jsme dozpívali poslední píseň, spustil zahajovací slavnostní fanfáry.
- V zaplněné Betlémské kapli jsme se pak zúčastnili slavnostních ekumenických bohoslužeb k šestistému výročí znovuoobnovení vysluhování podobojí s chlebem a vínem pro všechny účastníky. Bohoslužby vedli Roman Mazur (ČCE), Pavel Černý (Církev bratrská) a David Tonzar (Církev československá husitská). O hudební doprovod se postarali celocírkevní kantor ČCE Ladislav Moravetz s pěveckým sborem a skupina Spirituál kvintet.
- Při východu z kostela jsme se radostně zdravili s dalšími účastníky bohoslužeb z různých

ných sborů a církví, které jsme už dlouho neviděli, i s dalšími asi padesáti „braničáky“.

- Mnozí z nás si vybrali z nabídky doprovodných programů. Někdo využil krásného počasí a šel na některou z komentovaných vycházek po stopách reformace v Praze, někteří se zúčastnili přednášek, koncertů, divadelních představení, kreativních dílen. Všichni byli spokojeni a chválili výbornou organizaci. Ti svižnější poděkovali organizátorům písemně, nebo alespoň telefonicky.

RČ

STARONOVÝ ČLEN NAŠEHO SBORU

Petr Bísek

Ve středu 8. října byl v apsidě diskusní večer – rozhovor s Petrem Bískem, rodákem z Podolí. Jeho rodiče i sourozenci byli členy branického sboru. Otec byl od roku 1946 ve staršovstvu, byl i místokurátorem. Petr v roce 1965 odcestoval s manželkou Věrou do Švédska. Zpět se už nevrátil, dokonce po půlroce odjel ještě dál – do Ameriky.

Ve středu večer hovořil o tom, jaké byly začátky v cizině, jak se hodila praxe sazeče, jak se rozhodl převzít řízení krajanského tisku. Po roce 1990 vydával Americké listy, pracoval v krajanském spolku, angažoval se v nejrůznějších politických akcích. Za své aktivity byl oceněn prezidentem Havlem i tehdejším ministrem zahraničí Cyrilem Svobodou. V současné době žije v Americe, ale do Čech se vrací stále častěji.

Během večera jsme se dozvěděli, že se Petr přihlásil opět do branického sboru, a dnes už je jeho řádným členem. Tak jsme jej s radostí přivítali a doufáme, že jej budeme vídat stále častěji.

RČ

KARIÉRA

*Jdu za svou kariérou, sám ale nevím kam,
obklopen peněz sférou, vedle všech, přesto sám.
Koruny zvolna kupím, konto se kulatí,
své ideály tupím, když se to vyplatí.
Já chtěl bych dobrem žít, od zla je odlišit,
hloubat nad smyslem bytí, konečně nalézt klid.
Žít skromně jako kdysi, jen mít víc Boha rád,
však nyní dospělý jsi a musíš pracovat.
Když víra s láskou schází, zůstává naděje,
ona tou pevnou hrází, návratem k Tobě je.
Po vzoru učedníků dokážu dále snad
Bohu pět slova díků a bližní milovat.*

D. Modřanský

5. října uzavřeli sňatek Barbora a Matouš Jáchymovi

NA SVATEBNÍM OZNÁMENÍ STÁLO:

„Vítek oznamuje, že rodiče Barbora a Matouš do toho konečně praští a od 5. října 2014 budeme už všichni Jáchymovi.“

ZE SVATEBNÍHO KÁZÁNÍ:

Čtení ze Zjevení Janova: *Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě svého Boha a chrám již neopustí; napíšu na něj jméno svého Boha a jméno jeho města, nového Jeruzaléma který sestupuje z nebe od mého Boha, i jméno své nové.*
(Zj 3,12)

... Ze svatebního oznámení mi vyšel jeden podstatný bod, a to je to společné jméno, o kterém nás informuje Vítek. (...) Jméno, to je totiž jeden z klíčových biblických pojmů. Znamená mnohem víc, než jen označení někoho, aby se odlišil od někoho jiného. Mít jméno, to znamená mít nějakou vlastnost. Někam, někomu, něčemu patřit. Když Pán Ježíš v biblickém čtení říká, že na někoho napíše Boží jméno, tak ten člověk bude patřit Bohu. Napíše na něj jméno nového Jeruzaléma – a ten člověk už má občanství v nebi. Napíše na něj svoje jméno – od té chvíle patří k sobě.

No a když se někdo jmenuje Jáchym a Jáchymová – tak taky někam patří. Někomu. Jáchym Jáchymové a Jáchymová Jáchymovi. Ti dva od této chvíle patří k sobě.

... důležité, co bych chtěl vyzdvihnout – jak je psáno v Bibli na několika místech – manželé spolu tvoří „jedno tělo“ (...) jedno „jáchymovské“ tělo, do kterého budete patřit Vy dva. ...

Vy si patříte vzájemně. O tom mluví svatební slib. Odevzdáváte se jeden druhému a zároveň jeden druhého přijímáte... Buďte spolu, protože Báro, patříš Matoušovi a Matouši, patříš Báře. Vy dva jste do toho praštili, tak se Vy dva držte. Nikdo další už do toho nemá co vstupovat.

Vaše společné rozhodnutí stát se manžely církev doprovází modlitbou, požehnáním a prosbou o Boží ochranu. A také svědectvím o tom, co se po staletí ukázalo jako rozumné. (...) Totiž že i kdyby se jeden stavěl na hlavu, tak bez lásky to stejně nic moc užitečného nenadělá.

Apoštol Pavel říká: *Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon* – a my si to můžeme pře-

vést do současného jazyka asi takto: kdybych měl přečtené všechny příručky o partnerských vztazích, o komunikaci a asertivním jednání, tak bez lásky je to jen prázdné plkání.

Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ano kdybych měl tak velkou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. Tedy – kdybych dokázal číst myšlenky toho druhého a kdybych mohl dělat zázraky, tak bez lásky to stejně nepomůže.

A kdybych rozdál všechno, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. Tohle je možná nejdůležitější rozpoznání z těch tří – že sebeobětování se pro vztah, pro rodinu, pro druhého, že to samo o sobě také ještě pořád nic nezajišťuje, dokud to člověk neudělá z lásky k tomu druhému.

Apoštol vyjmenovává hned 15 vlastností lásky. (...) Vyberu ještě první a poslední. *Láska je trpělivá ... ať se děje cokoliv, láska vytrvá.* Manželství je běh na dlouho trať. Když chce člověk vydržet, je to jako u všech vytrvalostních závodů – je potřeba vědět, že v průběhu běhu se situace mění a na tyto změny je potřeba průběžně reagovat. Mění se psychika, fyziologie, metabolismus, zátěž různých svalových partií... V manželství je to právě tak – člověk se mění v průběhu let a právě proto, abyste ustáli všechny ty změny, potřebujete vytrvalost. Trpělivost jeden s druhým a s jeho změnami těla i duše, jednotlivých nálad i celkové povahy... ■

RUŠÍ DĚTI PŘI BOHOSLUŽBÁCH?

Příspěvek do diskuse

Připomínky o rušení dětí se ve sboru řešily už mnohokrát. Ráda bych vysloвила několik myšlenek a proseb.

Především: buďme vděční za tolik krásných dětí u nás ve sboru. Je to velký dar pro rodiče i pro společenství, do kterého děti vrůstají. Ony tam přednostně patří. Nerozumí Slovu, nerozpoznají jednotlivce, ale vdechují atmosféru, která je plná Ducha svatého a tím i naplněna láskou. Z ovoce Ducha svatého si připomeňme trpělivost a dobrotu. Hlavní Slovo má náš Pán: „*Nechte dítek jíti ke mně a nebraňte jim...!*“ Řeknete si „To moc dobře známe, my těm dětem nebráníme, jen chceme, aby nerušily.“ Učedníci odháněli děti, aby Mistra nerušily. A co udělal jejich Mistr? Vzal děti na svá kolena, do své náruče!

Berme ty děti takové, jaké jsou – některé klidné, jiné živé. Obdivuji rodiče, jak většinou zvládají situaci. Věřím, že se i nadále budou maximálně snažit své dítko uklidnit, nebo v případě potřeby s ním na chvíli odejít.

Ještě více prosím nás, všechny posluchače, abychom byli shovívaví a nechali se sem tam vytrhnout ze zbožného naslouchání a soustředění. Tím více se pak můžeme snažit navázat na kázání a věřit, že k nám pronikne Boží Slovo, které potřebujeme. Přiznejme si, že se nám občas i bez přičinění dětí stává, že naše pozornost ochabuje a ruší nás naše vlastní myšlenky.

Prosím vás, buďme nad věcí, pomozme rodičům, kterých se to týká. Zpívejme ze srdce druhý verš písně 355: „*A není v světě kraj či lid, jenž neměl by jej velebit. I nemluvnátka řečí svou ať oběť chval mu přinesou.*“

Jsme všichni boží děti a náš otec má s námi nekonečnou trpělivost. Znovu a znovu nám odpouští sebestřednost a jiné nehodnosti. Žádným opatřením neomezujeme svobodu ve shromáždění. Začněme u sebe a chvalme laskavého Pána s našimi nejmenšími. On nás denně vine ke svému srdci.

Vzpomeňme si na období, kdy jsme měli malé děti a byli s nimi v kostele. Nebylo to vždy jednoduché, ale přijímali jsme jako rodina požehnání, které nás provází po celý život. Co zasejeme v nejtělejší dětství do dětských srdíček, to má naději klíčit a růst.

Na závěr bych ráda poděkovala všem, kdo se během bohoslužeb věnují dětem v nedělní škole.

A také bych chtěla pochválit několik prarodičů, kteří byli s námi na letošní sborové dovolené. Skvěle zvládali svá vnučátka a byli jistě příkladem ostatním.

Více se modleme za děti i za rodiče – a zázrak se stane, že se budeme snášet v radosti a lásce.

Věra Jelínková

VŠECHNO JEDNOU ZAČÍNÁ...

... a jednou končí, ale v mém případě se ten konec odehrává nadvakrát.

Po adventním zpívání v prosinci minulého roku jsem všem členům BKS předala „dopis na rozloučenou“, protože během zkoušek jsem si uvědomovala, jak je to pro většinu členů čím dál více obtížnější věnovat v průběhu většinou měsíce a půl čas pravidelným zkouškám. Brzy nato jsem však zjistila, že v letošním roce má BKS 20. výročí od prvních počátků působení.

Podařilo se nám po mnohých těžkostech připravit k tomuto výročí hudební nešpory, které – soudě podle ohlasů – přinesly velkou radost posluchačům i účinkujícím.

A potom pro mne nastalo období nejistoty, rozhodování a občasné absence spánku, ale když jsem dospěla ke konečnému rozhodnutí, tak se mi velmi ulevilo (i když, přiznám se, jistý smutek zůstal).

V tom prosincovém dopise jsem mimo jiné napsala: „Myslím, že jsme spolu prožili hodně pěkného; mám na mysli i naše ‚spanilé jízdy‘ do Stebna, kde nás s takovou radostí vítali.“

Věřím, že během následujících dvou let povyrostou všechny děti a vnučata a jejich rodiče či prarodiče budou mít lepší možnosti pro pokračování práce BKS pod vedením té, která má k vedení pěveckého sboru nejlepší předpoklady, včetně příslušného studia; mám na mysli Miriam Žilkovou, která se sborem začínala a s níž jsem o této možnosti do budoucna mluvila.

Branický evangelický sbor – jako málokterý – je bohatý na hudebně i pěvecky zdatné jedince, tak mám naději, že dojde časem k novému pokračování.

Děkuji za porozumění a přízeň, kterou jste mi tak mnozí věnovali.

Vaše Rut Nývltová.

NÁVŠTĚVA „U KONKURENCE“

... a to nejen věroučné, ale i co do umístění na opačných březích Vltavy (než budete číst dál, zkuste si tipnout, kde jsem to vlastně byla).

Je velmi inspirativní a potěšující, když představa, vytvořená na základě hodnocení někoho jiného (v tomto případě mně velmi milého člena našeho sboru), se ukáže být pravdivou. To byl první impuls k návštěvě zlíčovského kostelíka sv. Filipa a Jakuba. Rozhodnutí o čase návštěvy padlo, když jsem se dočetla, že členové zmíněné farnosti si budou v neděli 5. října t. r. připomínat 300 let trvání zlíčovského barokního kostela a 764 roky od vzniku farnosti v Praze na Zlíchově.

Prvním dojmem byla čistota uvnitř i v nejbližším okolí a hned potom jsem zaznamenala, že se všichni radostně vítají a hovoří před kostelem se svým knězem. Následně jsem zjistila, že bohoslužbě budou předsedat kněží čtyři, jeden dokonce z Olomouce.

Uvnitř vládla tichá atmosféra, v níž byly slyšet jen polohlasé litanie před začátkem mše. Sám vnitřek kostela na mne působil velmi mile i díky krásně udělané výmalbě, na jejímž financování se podíleli sami členové farnosti, ale také městská část Praha 5, jejíž místostarosta pan Petr Lachnit byl také přítomen. Opraven byl samozřejmě i vnější plášť kostela a příští rok, za přispění Magistrátu hl. m. Prahy, bude instalováno vnější osvětlení, takže i večer bude kostel dobře viditelný. (Místní mladý kněz s úsměvem poznamenal: „Z Vatikánu jsme zatím nic nedostali“.)

Během mše bylo vidět, že i děti (bylo jich tam docela dost) tam mají své místo. Starší ministranti měli pro tuto slavnostní neděli na sobě skautské stejnokroje. Celá mše, včetně kázání jednoho z hostujících kněží, na mne udělala velmi dobrý dojem.

Co mne ovšem hodně upoutalo, byly krásně znějící varhany i sólový zpěv, který také zazněl z kruchty. Protože varhaník hrál i po skončení bohoslužby, poslouchala jsem dole, ale pak už mi zvědavost nedala a vyšplhala jsem se po příkrých dřevěných schodech bez zábradlí na kruchtě (tuším, že místní varhaník si musí dlouho uchovat zdravé nohy). Varhany svým vnějším vzezřením neza-

přou svůj věk. O to víc jsem teď už zblízka obdivovala, co na tom jednoduše-
lovém nástroji za přispění pedálů dokáže místní varhaník zahrát. Stála jsem tam,
okouzleně poslouchala a když skončil, poděkovala jsem mu za krásný zážitek.

Snad budou čtenáře Brány zajímat i některé údaje historické. Na místě
nynějšího kostela stála pozdně románská stavba ze 13. století, barokně byla
přestavěna v r. 1713. Pochází odtud tzv. Zlíchovský votivní oltář, cenná práce
I. P. z let 1520–1525 představující Krista, který zachraňuje dárce od Smrti
(dnes je ve sbírkách NG).

Kostelík je obklopen menším hřbitovem, na němž se pohřbívalo do r. 1896.
Původně zde byla pohřbena i Marie Hašlerová, matka písničkáře Karla Haš-
lera. Později byla převezena do společného hrobu se svým manželem a dce-
rou. Faru věnoval farnosti v r. 1872 majitel zlíchovské vápenky Max Herget.

Vřele doporučuji navštívit ten skalnatý vršek nad levým břehem Vltavy
s pěkným výhledem do okolí.

D. Rut Nývltová

Vstoupili jsme do veřejného prostoru

V sobotu 13. září 2014 jsme se aktivně zúčastnili pouličního festivalu v Branické ulici a okolí **Braník sobě** (nezaměňovat s naším kostelovým Braníxobě!).

Na programu byli naši zpěváci a muzikanti zapsáni následovně:

- 13 hod. Kubrtova scéna: Omezení – punk z evangelického kostela
- 15 hod. scéna u divadla: Evangelíci zpod té skály, české a anglické spirituály

OBSAH 10/2014

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
O čem jednalo staršovstvo	3
Zápis z 748. schůze staršovstva z pondělí 13. 10. 2014	
Nad Písmem	5
Budujme v sobě pastýřské srdce (Amos 3,12)	
Z Braníka až do Japonska	6
12. 10. 2014 – Taková trochu jiná neděle	8
Ekumenické bohoslužby v Betlémské kapli	
Staronový člen našeho sboru Petr Bísek	11
Kariéra	11
Báseň D. Modřanského	
5. října uzavřeli sňatek	12
Barbora a Matouš Jáchymovi	
Ruší děti při bohoslužbách?	14
Příspěvek do diskuse	
Všechno jednou začíná...	15
Návštěva „u konkurence“	16
Braník sobě 13. září 2014	17
Vstoupili jsme do veřejného prostoru	
Obsah a tiráž	18

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XX. ročník, číslo 10/říjen 2014

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

